

РЕШЕНИЕ

№ 10506

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ЯН. ВАСИЛЕВА
като разглежда докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело № 20221110167909 по описа за 2022 година

При условията на обективно съединяване (чл.210, ал.1 ГПК) са предявени осъдителен иск по **чл. 128,т.2 КТ** и претенция по **чл.86,ал.1 ЗЗД**.

В исковата молба **ищцата** А. И. М. твърди , че през периода от 01.10.2021г. до 31.10.2022г., когато била в трудово правоотношение с ответника и изпълнявала длъжността „инженер-проектант по част ВиК” , не е получавала полагащото ѝ се трудово възнаграждение, поради което работодателят следва да бъде осъден да ѝ го заплати заедно с дължимите законни лихви, считано от предявяването на исковата молба до окончателното плащане.

Искането на ищцата към съда е да осъди ответника да ѝ заплати дължимото *трудово възнаграждение* за периода от 01.10.2021г. до 31.10.2022г. с общ размер от **12 378,55 лв**, както и *законната лихва* върху това възнаграждение за периода от предявяване на исковата молба – 13.12.2022г. до окончателното плащане.

В хода на съдебното производство адвокатът на ищцата поддържа предявените искове. При устните състезания в заседанието на 19.05.2023г. адвокат на ищцата е пледирал за уважаване на исковете.

Ответникът – „П *оспорва* предявените искове видно от изявленията на управителя му в депозирания на 15.03.2023г. отговор на исковата молба. Сочат се доводи за *погА.ване* на задължението на ответника за трудово възнаграждение за месец октомври 2021 г. в размер на 1505, 62 лв поради *плащането* му изцяло на ищцата , за доказване на което се представя банково извлечение. Посочва се , че дължимото трудово възнаграждение за останалата част от процесния период - от 01.11.2021г. до 31.10.2022г. е в размер на *10 872*,

93 лв , но няма твърдение тази сума да е платена на ищцата.

В хода на съдебното производство, включително и в откритото заседание на 19.05.2023г. , в което е даден ход по същество на делото , не се е явил представител на ответника.

Софийски районен съд , 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК , намира за установено следното от фактическа и правна страна :

Относно процесуалния ред за разглеждане на предявените искове :

Както е посочено и в определението по чл.140 ГПК , въпреки, че осъдителният иск по чл.128,т.2 КТ е сред изброените в чл.310,т.1 КТ, предявените искове *не следва да бъде разгледани по реда на чл.310 –чл.317 ГПК, а по общия исков ред*. В конкретния случай с оглед изричната разпоредба на **чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК** не следва да бъде допускано бързо производство за разглеждането на исковете, предявени с исковата молба, вх. № 277034/13.12.2022г., тъй като то е *неприложимо* за тези искове , защото *един от тях (искът по чл.86,ал.1 ЗЗД за законна мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за периода от предявяването на исковата молба до окончателното плащане) не е сред изброените в чл.310 ГПК и следователно подлежи на разглеждане по общия исков ред по чл.124 ГПК*, който следва да бъде приложен за всички предявени искове . Претенцията за законна лихва по чл.86, ал.1 ЗЗД за периода от предявяването на исковата молба до окончателното плащане не е автоматична последица от предявяване на съответния осъдителен иск за главницата , а е самостоятелно искане (иск), който се разглежда само ако е изрично предявен (според процесуалната доктрина и според съдебната практика законната лихва се присъжда, само ако е изрично поискана от ищеца- б.с.). Процесуалният извод за самостоятелността на претенцията по чл.86,ал.1 ЗЗД за законна лихва не се променя поради факта , че с оглед спецификите на тази лихвена претенция не се изисква от ищеца уточняването ѝ по период и по размер при предявяването ѝ. По настоящото дело ищцата е предявила **самостоятелната претенция за законна лихва по чл.86,ал.1 ЗЗД върху трудовото възнаграждение** за периода от подаването на исковата молба до окончателното плащане , но тъй като тази лихвена претенция не е сред изброените в чл.310, ал.1 ГПК искове , тя подлежи на разглеждане **по общия исков ред** , което според чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК означава, че по общия исков ред следва да бъдат разгледани всички предявени искове , а не по реда на т.нар. бързо производство по чл.310 – чл.317 ГПК.

Относно основателността на исковете :

Главният иск по чл.128 ,т.2 КТ и акцесорната претенция по чл.86,ал.1 ЗЗД са **ОСНОВАТЕЛНИ**.

Страните не спорят , а и от представените по делото трудов договор № 111г., и две допълнителни трудови спораумения № 1111г. и Справка-извлечение , изх. № И-216/15.11.2022г. от управителя на „П се установява, че през процесния период **от 01.10.2021г. до 31.10.2022г.** страните са били в *трудова правоотношение*, като ищцата е

престирала на ответника работната си сила, изпълнявайки длъжността "инженер-проектант по част „В и К”. Следователно за ответника като работодател предвид двустранния и възмезден характер на трудовото правоотношение (чл.242 КТ) е възникнало основното задължение по чл.128 КТ да заплаща месечно на ищцата в качеството ѝ на служител уговореното трудово възнаграждение.

Според **чл.8,ал.2 КТ** *добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното*. Това означава, че не работникът трябва да доказва, че е работил съобразно съответните изисквания за заеманата от него длъжност, а ответникът следва да докаже неизпълнението на трудовите задължения от работника, ако твърди това. По настоящото дело обаче няма доказателства за неизпълнение от ищцата на трудовите ѝ функции през процесния период от 01.10.2021г. до 31.10.2022г. Възражението на ответника е неоснователно.

Бо делото е безспорно, че след предявяването на исковата молба (13.12.2022г.) по банков път на 21.12.2022г. ответникът е **платил** на ищцата трудовото ѝ възнаграждение за месец **октомври 2021г.** в размер на **1505,62 лв.** Това плащане се твърди в отговора на исковата молба и се признава изрично от адвоката на ищцата в откритото заседание на 19.05.2023г., а и се установява от представеното банково извлечение № 100/22.12.2022г.

Независимо, че това плащане е извършено след предявяването на иска по настоящото дело, на основание **чл.235,ал.3 ГПК** те следва да бъде взето предвид от съда.

Следователно *непогасени* са вземанията на ищцата за трудови възнаграждения за периода **от 01.11.2021г. до 31.10.2022г.**

С исковата молба е представена *Справка-извлечение*, изх. № И-216/ 15.11.2022г. за неизплатени трудови възнаграждения на инж. А. И. М., подписана от управителя на „П, изготвена от главния счетоводител на дружеството. Тази справка представлява извънсъдебно признание на представителя на ответното дружество за дължимостта на трудовите възнаграждения на ищцата за процесния период. Според вписаното в тази справка размерът на дължимото от ответното дружество трудово възнаграждение на ищцата за периода от 01.11.2021г. до 31.10.2022г. е **10 872,93 лв.**

Ответникът не е представил по настоящото делодоказателства за плащането на ищцата на това трудово възнаграждение. В отговора на исковата молба дължимостта на същото трудово възнаграждение се признава изрично.

По посочените причини следва да се приеме, че ищцата притежава изискуемо парично вземане срещу ответника, произтичащо от съществуващото между тях трудово правоотношение, за заплащане на заработеното от нея през периода **от 01.11.2021г. до 31.10.2022г.** трудово възнаграждение в размер на **10 872,93 лв.**, които „П следва да бъде осъден да ѝ заплати. В останалата му част до пълния предявен размер от 12 378,55 лв и за периода 01-31.10.2021г. искът по чл.128 КТ следва да бъде отхвърлен.

На основание **чл.242,ал.1 ГПК** следва да бъде допуснато предварително изпълнение на настоящото съдебно решение в частта му, с която на ищцата е присъдено трудово

възнаграждение.

Следва да бъде уважена и акцесорната претенция за законната лихва върху трудовото възнаграждение за периода от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане.

Относно разноските по делото:

С оглед чл.78,ал.1 ГПК на ищцата следва да бъдат присъдени направените от нея разноски по делото, изразяващи се в платения адвокатски хонорар (780 лв). Разноските на ищцата следва да бъдат присъдени в пълен размер , тъй като частичното отхвърляне на иска по чл.128 ,т.2 ГПК е поради плащане , извършено от ответника *след* предявяването на исковата молба.

Ищцата е била освободена от вна.нето на държавна такса при предявяването на исковете с оглед чл.359 КТ. Следователно с оглед чл.78,ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса за уважените искове.

Съдът не присъжда разноски на ответната страна , тъй като не е предявено съответно искане.

Водим от гореизложеното **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,68 СЪСТАВ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА „П, ЕИК: 130526765, гр.София, ул. „111 **ДА ЗАПЛАТИ** на А. И. М., ЕГН: *****, град София, бул. 11, със съдебен адрес : град София , ул. 111 чрез адв. П. С., сумата от **10 872,93 лв** (десет хиляди осемстотин седемдесет и два лева и деветдесет и три стотинки), представляваща дължимото от ответника на основание **чл.128,т.2 КТ** *трудова възнаграждение* за периода *от 01.11.2021г. до 31.10.2022г.* по трудовото правоотношение с ищцата , заедно със *законовата лихва* върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба- 13.12.2022г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание **чл.78,ал.1 ГПК** сумата от **780 лв** (седемстотин и осемдесет лева), представляваща платеното от ищцата адвокатско възнаграждение по делото.

ОТХВЪРЛЯ в останалата му част иска по **чл.128,т.2 КТ** до пълния предявен размер от **12 378,55 лв** (дванадесет хиляди триста седемдесет и осем лева и петдесет и пет стотинки) и и за периода 01-31.10.2021г.

ОСЪЖДА „П, ЕИК: 130526765, гр.София, ул. „111 **ДА ЗАПЛАТИ** на основание **чл.78,ал.6ГПК** по сметка на Софийския районен съд сумата от **434,92 лв** (четиристотин тридесет и четири лева и деветдесет и две стотинки), представляваща дължимата *държавна такса* за уважените искове , от плащането на която ищцата е била освободена на основание чл.359 КТ.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта му, с която на ищцата е присъдено трудово възнаграждение в размер на 10 872,93 лв.

Определението за предварително изпълнение подлежи на обжалване с частна жалба

пред СГС в 7-дневен срок от съобщението (чл.244 ГПК).

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението (чл.259,ал.1 ГПК във връзка с чл.7,ал.2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____